

[Ulrich.]

urigtig, for der staar jo udtrykkelig i Ændringsforslaget til § 3, 2det Stykke:

„Hvis en Parcelkøber fremsætter Ønske derom, kan Parcellen afhændes efter Reglerne i Lov Nr. 81 af 29. Marts 1924 med Tillægslove. Købesummen for Parcellen skal i saadanne Tilfælde betales Jordfonden og beregnes efter den af Jordfonden erlagte Pris for Jorden, dog ikke under Jordværdien, med et af Statens Jordlovsudvalg fastsat passende Tillæg for Fondens Udgifter til Grundforbedringer og Vejanlæg.“

Det glemmer det ærede Medlem ganske at tage med! Det ærede Medlem maa paa en ganske mærkvaerdig og vidunderlig Maade have forset sig paa Realiteten i det, man fra Venstres Side mener at have opnaaet ved denne Foranstaltning. Thi hvad er det, man har opnaaet? Man har opnaaet at faa genantaget de Bestemmelser, der staar i Loven af 15. April 1930, Lov Nr. 132, hvorved der altsaa blev givet et Tillæg til den Udstykningslov, der var i Sønderjylland, specielt gældende for denne Landsdel. Hvad siger nu Partiet Venstre selv om denne Bestemmelse og dens Værd? Jeg skal med den højtærede Formands Tilalelse komme med nogle faa Citater. I Landstingstidende for 1930—31, Sp. 1571, siger det ærede Medlem af Landstinget Hr. Jepsen Christensen:

„Jeg ønsker imidlertid ikke Tillægsloven fra i Fjor fornyet. Det svundne Aar har givet mig fuldt ud Ret i, at den Indrømmelse til Besiddelsesformen *frit Eje*, der var givet i § 3, var ganske værdiløs.“

Altsaa, det som Partiet Venstre har opnaaet, karakteriseres af Venstres egne Folk som fuldstændig værdiløst; men ikke desto mindre mener det ærede Medlem, der talte paa Partiet Venstres Vegne, at nu havde man opnaaet en fuldstændig Ligestilling paa dette Omraade mellem Fæste og frit Eje.

Det kan være ganske interessant i denne Forbindelse ogsaa at se, hvad det ærede Medlem, som antagelig stadig er Formand for Partiet Venstre, Hr. Madsen-Mygdal, siger om dette Forhold. Det var nemlig den Gang, det ærede Medlem endnu var Ordfører for sit Parti i Jordlovsspørgsmaal, han blev senere afløst af Hr. C. O. Pedersen, og nu i Aar er han blevet afløst af det ærede Medlem Hr. Johannes Hansen. Man ser immervæk noget nyt; om det bliver bedre og bedre eller daarligere og daarligere, skal jeg lade være usagt, jeg

maa lade ærede Medlemmer selv om at dømme. Men hvad sagde det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal under den store Jorddebat, der fandt Sted, efter at de forskellige politiske Partier her i Folketinget havde fremsat hvert sit principielle Jordudstykningsforslag? Der siger Partiet Venstres Formand — det staar paa Sp. 6669 i Folketingstidende 1930—31 —:

„Det, man her vil have os til at fortsætte med,“

— efter at disse Lovforslag var forelagt, og intet af dem kunde blive vedtaget, fremsatte Regeringen Forslag om at forlænge de gældende Love for 1 Aar, og det er til dette, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal gør disse Bemærkninger —

„er netop et stadig fortsat Jordkøb med Tvangsfæste, dette Tvangsfæste, der har vakt saa stor Modstand ikke blot herinde i Rigsdagen, men ogsaa ude i Befolkningen. En Vedtagelse af det Forslag, Ministeren her har fremsat, vilde være et Præcedens for, at naar Rigsdagen ikke kan enes om en vedvarende Lovgivning — og i Retning af at forhindre dette har Ministeren hidtil ikke manglet Evner —, saa fortsætter vi blot med 1-aarige Love ad netop den Linie, som Ministeren foreskriver os. Med andre Ord, det, vi nu har forhandlet frem og tilbage om i to Rigsdagssamlinger, det foregribes ved en Vedtagelse af en 1-aarig Lovgivning. Hvis Rigsdagen gaar ind paa blot for et Aar at baandlægge Jordfondens Midler til Indkøb af Jord, hvorpaa der skal hvile Tvangsfæste, saa kender vi nok, hvordan det bliver udlagt; det bliver udlagt som en Indrømmelse, som de to Regeringspartier vil holde fast ved, og som en Gang givet ikke vil blive let at komme bort fra igen. Og det er netop denne Indrømmelse, som vi har drøftet saa tidt, det er denne Indrømmelse, som Ministeren ikke kan faa — i hvert Fald ikke fra mit Parti“.

Men nu gaar Venstre med fuld Musik med til netop at give Ministeren en saadan Lov, ganske vist ikke for et Aar, men for to. Jeg ser ikke rettere end, at Partiet Venstre ved denne Given-efter har solgt sin politiske Sjæl for en Ret Linser. Det bliver selvfølgelig Partiet Venstres egen Sag, det kan ikke vedrøre os, jeg gør kun opmærksom paa det, fordi det er ganske interessant at se, hvorledes dette Parti fra Aar til Aar fuldstændig vender om paa sine Betragtninger med Hensyn til dette vigtige Spørgsmaal og derved giver Regeringspartierne Lejlighed til at faa gennemført Love af et